

EMILY
GUNNISOVÁ

Temné dědictví
Magdaleniných prádlen
skryté v dávném dopise

Emily Gunnisová
NECHTĚNÉ

The Girl in the Letter © 2018 Emily Gunnis
Translation © Veronika Kratochvílová, 2018
Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-020-8 (pdf)

Emily Gunnisová

NECHTĚNÉ

Přeložila

Veronika Kratochvílová

Úvod

Pátek, 13. února 1959

*Má drahá Elvíro,
nevím, jak začít.*

Jsi jen malé děvčátko a je strašně těžké vysvětlit, proč jsem se rozhodla opustit tento život a s ním i tebe, tak, abys to pochopila. Jsi moje dcera, i když ne pokrevní, tak v srdci určitě. A rve mi srdce, když vím, že to, co se chystám udělat, jen přidá na hromadu bolesti, kterou jsi musela za osm let svého krátkého života protrpět.

Ivy zaváhala a snažila se ovládnout, aby se jí pero v ruce přestalo třást alespoň tak, aby mohla psát. Rozhlédla se po velké sušárně, kde se ukryla. Ze stropu visely ohromné závěsné tyče plné prostěradel a ručníků pečlivě vypraných rozpraskanýma a oteklýma rukama těhotných dívek z prádelny Domova svaté Markéty, nyní připravené na cestu do žehlírny a dál do čekajícího nevědoucího světa. Znovu se podívala na kus zmačkaného papíru, který ležel před ní na podlaze.

Kdyby nebylo tebe, Elvíro, vzdala bych boj o život v tomto světě již mnohem dříve. Od chvíle, kdy mi sebrali Rose, již nenacházím žádnou radost. Matka nemůže zapomenout na své dítě o nic víc než dítě zapomenout na svou matku. A můžu ti říct, že jestli je tvá matka naživu, myslí na tebe každý den, každou vteřinu.

Až se ti odsud podaří uprchnout – a tobě se to, má drahá, podaří –, musíš ji hledat. V západech slunce, v květinách, ve všem, díky čemu se dokážeš smát tím svým krásným

úsměvem. Protože ona je tím, co dýcháš, plní ti plíce a dává tvému tělu vše, co potřebuje k přežití, k posílení a plnohodnotnému životu. Byla jsi milována, Elvi, každým dnem a každou minutou, když jsi vyrůstala v bříše své maminky. Musíš tomu věřit. A vezmi si to s sebou.

Když se nad ní ozvaly kroky, strnula a na okamžik se zarazila. Uvědomila si, že se jí zrychlil dech a srdce tluče jako o závod, tělo pod hnědým pracovním overalem se zpotilo. Věděla, že nemá moc času, než se vrátí sestra Angelica a ukončí jedinou chvíli dne, kdy nebyla sledována. Podívala se na pomačkaný dopis a před očima se jí zjevila Elvířina krásná tvář. Když si představila, jak čte dopis a snaží se pochopit její slova, tmavé oči doširoka otevřené a bledé prstíky roztřesené, musela zahnat slzy.

K dopisu přikládám klíč k podzemním chodbám, ke svobodě. Budu se snažit odvrátit pozornost sestry Faith, jak nejlépe dovedu. Ale nebudeš mít moc času. Jakmile se rozezní poplach, sestra Faith odejde z žehlírny a ty musíš vyrazit. Ihned. Odemkni dveře do podzemní chodby na konci místnosti, jdi po schodech dolů, zahni doprava a ven přes hřbitov. Utíkej do kůlny a neotáčej se.

Podtrhla větu tak silně, až pero protrhlo papír.

Omlouvám se, že jsem ti to nemohla říct tváří v tvář, ale bála jsem se, že by tě to rozčílilo a prozradila bys nás. Když jsem za tebou byla včera v noci, myslela jsem, že mě pouští domů. Ale nepouští. Mají se mnou jiné plány, a tak použiju svá křídla a Domov svaté Markéty opustím jinak. To bude tvá šance na útěk. Musíš se skrývat do nedělního dopoledne, což je pozítří. Pokud budeš moci, vezmi si příkryvu. Snaž se zůstat mimo dohled.

Ivy se kousala do rtu tak silně, až jí ústa zaplavila železitá chuť krve. Vzpomínka na to, jak se před východem slunce vloupala do kanceláře Matky Carlin, byla stále živá. Očekávání, že nalezne dokumenty svého dítěte, se změnilo v šok, když po tom, kde by Rose mohla být, nenašla ani stopu. Mís-

to toho objevila desky, které obsahovaly šest dopisů. Jeden byl adresovaný místnímu psychiatrickému ústavu, v rohu bylo razítko Kopie. Doporučoval, aby byla Ivy ihned umístěna do ústavu. Dalších pět dopisů psala Ivy sama, prosila v nich Alistaira, aby přijel do Domova svaté Markéty a odvezl ji odsud i s jejích děťátkem. Dopisy byly stažené gumíčkou a Alistairovým neúhledným písmem na každém z nich stálo *Vrátit odesílateli*.

Přešla k malému okénku tmavé, strašidelné místnosti, kde zažila tolik bolesti. Sledovala východ slunce a věděla, že je její poslední. Pak vsunula Alistairovy dopisy do obálky ze stolu Matky Carlin, napsala na ni adresu své matky a skryla ji v přihrádce na poštu. Pak se tiše vydala po schodech ke své posteli.

Bez jakékoli naděje na svobodu nebo na to, že ještě najdu Rose, už nemám sílu pokračovat. Ale ty, Elvíro, můžeš. Ve tvých papírech jsem zjistila, že máš dvojče, Kitty, která pravděpodobně vůbec netuší, že existuješ. Příjmením je Cannonová. Rodina žije v Prestonu, takže každou neděli chodí do kostela sem. Počkej v kůlně, dokud neuslyšíš zvony a jak se místní sjíždějí před kostelem. Pak se schovej na hřbitově, dokud neuvidíš Kitty. Nepochybuji, že ji poznáš, i když bude asi oblečená jinak než ty. Zkus vzbudit její pozornost tak, aby si toho nevšiml nikdo jiný. Pomůže ti.

Neboj se a žij svůj život plný naděje. Snaž se v každém vidět to dobré, Elvíro, a buď laskavá.

Miluji tě a navždy tě budu provázet a držet za ruku. Teď utíkej, drahá, UTÍKEJ.

Ivy

Zámek prádelny, kde s Elvírou strávily společně tolik hodin, najednou cvakl a do dveří vběhla sestra Angelica. Ivy se lekla. Sestra se zamračila a pohlédla na ni šilhajícima šedýma očima schovanými za brýlemi s drátěnými obroučkami, které seděly na baňatém nose. Ivy se rychle postavila a zasunula vzkaz do kapsy overalu. Sklopila pohled, aby se jeptišce nemusela dívat do očí.

„Ještě nejsi hotová?“ obořila se na ni sestra.

„Jsem, sestro,“ odpověděla Ivy. „Sestra Faith říkala, že

bych mohla dostat trochu ústní dezinfekce.“ Rychle schovala třesoucí se ruce do kapes.

„Na co?“

Cítila, jak na ni sestra Angelica upírá zrak. „Některé děti mají v ústech ošklivé boláky a špatně se jim jí.“

„Do těch dětí ti nic není,“ odsekla rozčileně sestra. „Mají štěstí, že mají střechu nad hlavou.“

Ivy si představila řady postýlek a v nich děti zírající do dálky, protože pláč už dávno vzdaly.

Sestra Angelica pokračovala: „Přinést dezinfekci by znamenalo, že musím dojít až do skladu, a teď bych měla vyvedávat tác s večeří pro Matku Carlin. Nemyslíš, že toho mám na práci až dost?“

Ivy se zarazila. „Chtěla jsem jim jen trochu pomoci, sestro. Nebylo by to dobré pro všechny?“

Sestra Angelica se na ni nazlobeně dívala, chloupky vyrůstající z pihy na bradě se lehce třásly. „Tam, kam půjdeš, to budeš mít těžké.“

Když se sestra Angelica otočila, aby odešla z místnosti, a sáhla pro klíče, aby za sebou opět zamkla, Ivy ucítila, jak jí tělo zaplavuje adrenalin. Zvedla třesoucí se ruce, zhluboka se nadechla a vyrazila kupředu. Popadla jeptišku za hábit a vši silou zatáhla. Sestra Angelica zalapala po dechu, ztratila rovnováhu a upadla na zem. Ivy se nad ní rozkročila, jednou rukou jí zakryla ústa a druhou cloumala klíči připnutými na opasku, až konečně povolily. Když sestra otevřela ústa, aby zakřičela, Ivy ji tvrdě udeřila přes tvář, což ji ohromilo natolik, že zmlkla.

Ivy těžce oddychovala strachem a adrenalinem, ze kterého jí až bolelo srdce. Zvedla se, vyběhla a zabouchla za sebou dveře. Ruce se jí tak strašně třásly, že nemohla najít správný klíč. Nakonec se jí ho podařilo vsunout do zámku a otočit s ním zrovna ve chvíli, kdy sestra Angelica vzala za kliku a snažila se dveře otevřít.

Chvíli zůstala stát a lapala po dechu. Pak ze svazku sundala velký měděný klíč, který bude Elvíra potřebovat, aby se dostala do podzemních chodeb, a omotala kolem něj svůj vzkaz. Ztěžka otevřela železné dveře do tunelu k prádelně, políbila vzkaz a poslala jej dolů Elvíře. Zmáčkla zvonek, aby Elvíra věděla, že je na cestě. Představila si, jak

malá holčička trpělivě čeká na suché prádlo, stejně jako na konci každého dne. Zavalila ji vlna emocí a cítila, jak se jí třesou nohy. Rozplakala se.

Sestra Angelica začala ječet a tlouct do dveří. Ivy se naposledy rozhlédla po chodbě, která vedla do žehlírny a k Elvíře, otočila se a rozběhla. Proběhla kolem těžkých dubových předních dveří. Teď od nich měla klíče, ale dostala by se pouze k vysoké cihlové zdi s ostnatým drátem. A neměla dostatek sil ani odvahy, aby zeď přelezla.

Najednou se jí vrátily vzpomínky na svůj příjezd před dlouhými měsíci. Viděla se, jak zvoní na těžký zvon u brány, s velkým břichem jen s obtížemi vlekla po příjezdové cestě svůj kufřík za sestrou Mary Francis. Viděla, jak zaváhala, než poprvé překročila práh Domova svaté Markéty. Spěchala po vrzajících schodech. Brala je po dvou, a když se dostala až nahoru, otočila se a představila si, jak křičí na dívku, kterou kdysi byla, aby bez ohlednutí utíkala pryč.

Když se dostala až na chodbu, uslyšela hlasy, které se k ní rychle blížily. Rozběhla se rovnou ke dveřím společné ložnice. V domě bylo mrtvolné ticho, ostatní dívky večerely, jedly potichu, protože jakékoli mluvení bylo přísně zakázané. Jediné, co se domem rozléhalo, byl pláč miminek zavřených v kojenecké místnosti. Ale za chvíli se Matka Carlin dozví, co udělala, a celý dům bude vzhůru nohama.

Doběhla ke dveřím ložnice a v okamžiku, kdy probíhala mezi řadami postelí, se rozezněl pronikavý zvuk poplašeného zvonu. Zrovna když dorazila k oknu, se na druhé straně místnosti objevila sestra Faith. Navzdory strachu se Ivy v duchu usmála. To, že je sestra Faith tady, znamená, že nemůže být s Elvírou. Ze schodiště slyšela křik Matky Carlin.

„Zastav ji, sestro! Rychle!“

Vyskočila na parapet a klíči sestry Angeliky odemkla okno. Představila si Elvíru běžící podzemní chodbou do noci, ke svobodě. V okamžiku, kdy se sestra Faith natáhla, aby ji chytila za overal, rozpřáhla ruce a skočila.

Kapitola 1

Sobota, 4. února 2017

„Už jsi to rozlouskla?“

Sam zatáhla ruční brzdu oprýskaného Vauxhallu Nova a přála si, aby měl její nadřízený redaktor kolem krku smyčku.

„Ještě ne, akorát jsem přijela. Jedu sem až z Kentu, pamatuješ?“

„Kdo tam ještě je?“ vyštěkl Murray do telefonu.

Sam natáhla krk a viděla běžnou skupinku novinářů postávajících ve vytrvalém dešti před řadou hezkých terasovitých domků posazených dál od silnice v krásně upravených zahrádkách. „No, Jonesey, King... a právě teď je u dveří Jim. A proč jsem vůbec tady, když už je tu Jim?“ Sledovala, jak se jeden z nejzkušenějších reportérů Southern News Agency snaží strčit nohu mezi dveře. „Nebude si myslet, že mu lezu do zelí?“

„Říkal jsem si, že na tohle bude možná potřeba trocha ženské něhy,“ odpověděl Murray.

Sam pohlédla na hodinky. Byly čtyři hodiny odpoledne – blížila se uzávěrka tisku národních novin – a živě si dovedla představit, jak to teď vypadá v redakci. Murray na mobilu, křičící příkazy na všechny okolo, zatímco obdivuje svůj odraz ve sklech zarámovaných nejúspěšnějších titulních stran *Southern News*. Koop ťuká do počítače, nervózně se tahá za rozcuchané vlasy, obklopený prázdnými a napůl vypitými šálky kávy a oschlými nedojedenými sendviči. Jen nervózně žvýká Nicorette a zběsile obvolává kontakty, aby zaplnila prázdná místa na své stránce. Jakmile s ní Murray dotelefonuje, bude ihned volat do *Mirror* nebo *Sun*, bude lhát, jako když tiskne, a tvrdit

jim, že Sam už na případu dělá, ať kvůli ní na chvíli zdrží tisk.

„Nejsem si jistá, že jsem na tohle vhodný člověk,“ řekla a ve zpětném zrcátku si prohlížela pomalu vadnoucí květiny na oslavu babiččiných narozenin ležící na zadním sedadle. Už před hodinou měla být u babičky doma, převzít si Emmu a uvařit narozeninovou večeři.

„No, smetánka už odešla na dnešní slavnostní předávání Ocenění tisku. Takže to budeš muset udělat.“

„Skvělý. Jsem ráda, že vím, že jsem v téhle agentuře považovaná za spodinu,“ zamumlala Sam.

„Zavolej mi, až budeš něco mít,“ houkl Murray a zavěsil.

„Debile.“ Sam hodila otlučený telefon na sedadlo spolujezdce.

Byla si celkem jistá, že vzhledem k množství hodin, které ten den odpracovala, a nizoučkému platu, který za to dostane, je na úrovni otroka. A teď se očekávalo, že přijde s nějakou bombou.

Přitiskla prsty na oči a masírovala si víčka. Ještě než se stala matkou, si myslela, že ví, co znamená únava. Lidé čerstvým rodičům lžou. Tvrdí vám, ať vydržíte, že po šestinedělí miminka začnou spát. Což byla jasná lež. Potom se to posouvá, až budou odstavené, pak až jim bude rok. Emmě byly čtyři, a když spala celou noc, byl to skoro zážrak. Dříve si Sam stěžovala na únavu, když spala šest hodin místo obvyklých osmi a plížila se do práce v mlžném oparu kocoviny po propařené noci. Teď se v pětadvaceti cítila jako starší dáma; čtyři roky nahromaděné spánkové deprivace ovlivnily každý sval v jejím těle, zpomalovaly mozek a vyčerpávaly ji tak, že někdy dala stěží dohromady souvislou větu. Ve dnech, kdy měl Emmu Ben, mohla spát alespoň do sedmi. Teď to ale snížil na pouhé dva dny v týdnu pod záminkou, že potřebuje víc času, aby si mohl hledat práci. Takže většinu dní musela vstávat před šestou, aby přichystala sebe a dceru včas k odjezdu do školky.

Když sledovala, jak se odmítnutý Jim vrací zpět po nerovné kamenité pěšince, aby se přidal k ostatním reportérům schovaným pod golfovým deštníkem, povzdechla si. Zнала pravidla hry a věděla, že strkat nohu do dveří je nutné zlo její práce. Považovala to za nejhorší část reportérské čin-

nosti. Přesto, že měla ráda každého z houfu smolařů stojících na cestičce u domu té ubohé ženy, vždy jí připadali jako hejno supů kroužící nad obětí.

Nastavila si zrcátko, vyndala taštičku s líčidly a zhodnotila, co vše z jejího obličejce ještě půjde zachránit. Make-upem bude muset zaplnit vrásku mezi obočím způsobenou mračením. Když krém nanášela, zavřela oči a okamžitě se jí vrátily vzpomínky na hádku s Benem předešlé noci. Vždy, když Emmu u Bena vyzvedávala, bylo to napjaté. Snažili se na sebe před dcerou neštěkat, ale včera se to nějak nepovedlo. Byla to ošklivá hádka, to věděla, ale obvyklá výměna urážek se rázem změnila v tak hlasitý křik, že se dcera rozplakala. Sam se nenáviděla za to, že Emmu vtahují do svých rozepří, a nenáviděla Bena, že se víc nesnaží skrýt, jak jí pohrdá.

Když se podívala na své vlasy, sáhla do tašky pro hřeben. Mezi tím, co ráno chystala Emmu do školky a podařilo se jí na obě vylít snídani, neměla moc času se upravit. Zrzavé kudrnaté vlasy si většinou česala dozadu, ale ráno jí zbylo jen pět minut, kdy si stihla pouze vyfénovat hustou ofinu. Její uniformou jsou lodičky a vzhledem k výši platu je eBay jejím nejlepším přítelem. Denně jí byli v mužském světě oporou Louboutin nebo Dior. Často viděla, jak se jí hejno reportérů chechtá, když se na vysokých podpatcích brodila bahnitým polem nebo zaplaveným parkovištěm.

„Ahoj Sam!“ zavolal Fred, když se otočil a zahlédl ji. Oddělil se od skupiny, a jak za ní spěchal, zakopl o obrubník cestičky. Stydlivě se zasmál, odhrnul si z čela mokrou ofinu a nasadil zamilovaný pohled, který měl většinou rezervovaný jen pro ni.

„Ahoj, jak dlouho už tu jsi?“ Sam se natáhla, aby si ze zadní sedačky vzala kabát a babiččiny květiny.

„Moc dlouho ne. Dnes mám volno a byl jsem lézt po skalách v Tunbridge Wells. Teď jsem dorazil.“ V nepromokavém navoskovaném kabátě Fred vypadal, jak by právě přijel z honu na bažanty, pomyslela si Sam a pevně si kolem těla utáhla černý plášť do deště.

„Proč tě Murray povolal, když máš volno? To není fér,“ řekla a za chůze kontrolovala telefon.

„Já vím, trochu mě to mrzelo. Ale stejně mi bylo na zvracení,“ odpověděl Fred s úsměvem.

„Jsi nemocný?“ zeptala se Sam a trochu se odtáhla.

„Ne, nic hrozného; jen se mi chtělo zvracet,“ stydlivě odvětil Fred.

„Zvracení není nikdy dobrý, když máš doma čtyřleté dítě. Jak dlouho jsou tu ostatní?“ tázala se Sam, když se blížili ke skupince.

„Hodiny. Je to oříšek; už to zkoušeli všichni. Byli tu i z *Guardian* a *Independent*, zkusili a odjeli. Myslím, že tohle nerozlouskneš ani ty, Samantha,“ pronesl Fred dikcí z veřejné školy, kvůli které si ho kolegové v *Southern News* neustále nemilosrdně dobírali.

Sam se na něj usmála. Fred byl jen o dva roky mladší než ona. Ale byl bez závazků, s nadšeným obličejem čerstvého absolventa, plný hrdinských ideálů. Měla pocit, jako by byl součástí jiné generace. Většině zaměstnanců *Southern News* bylo jasné, že se mu Sam strašně líbí. Navzdory skutečnosti, že byl vysoký, velice pohledný a opravdu zábavný a měl nekonečnou zásobu modrých semišových bot a duhově zbarvených brýlí, bylo pro Sam těžké brát ho vážně. Byl posedlý horolezectvím a z toho, co věděla, trávil každý víkend lezením po horách a opíjením se s kamarády. Vůbec netušila, proč o ni má zájem. Byla vyčerpaný bručoun bez energie a její největší ložnicovou fantazií bylo vyspat se osm hodin v kuse bez vyrušení.

Došli zezadu ke skupině reportérů. „Netuším, proč tě sem Murray poslal,“ zavolal na Sam přes rameno Jim. Sam se slušně usmála na dlouholetého zaměstnance *Southern News*, který měl problém skrýt, že si myslí, že by měla být v redakci a vařit čaj.

„Já také ne, Jime. Vypadám slušně?“ otočila se na Freda.

Trochu se začervenal. „Jo, určitě. Ale bacha na čarodějnici vedle v domě,“ dodal rychle ve snaze změnit téma. „Vypadá, jak by nás všechny chtěla napadnout svým kovovým chodítkem.“

Všechny oči se upřely na Sam, která po cestičce zezadu prošla kolem skupinky, na hrudník si tiskla kytici jako vystrašená nevěsta. Když došla ke vchodovým dveřím, povšimla si starší dámy v okně vedlejšího domu, která ji upřeně sledovala. Fred měl pravdu. Vypadala jako čarodějnice. Měla doširoka otevřené oči, dlouhé šedé vlasy jí volně vise-

ly až pod ramena a klouby na rukou měla bílé, jak pevně svírala roztažený závěs. Sam se zhluboka nadechla a zazvonila.

Trvalo alespoň dvě minuty, než Jane Connorsová s popelavou tváří otevřela.

„Omlouvám se, že vás obtěžuji v takto obtížné chvíli,“ Sam se ženě podívala přímo do zarudlých očí. „Jmenuji se Samantha, zastupuji Southern News. Chtěli bychom vám vyslovit upřímnou soustrast...“

„Nemůžete nás nechat na pokoji?“ odsekla žena. „Jako by to nebylo už dost těžké. Proč prostě všichni neodejdete?“

„Velice mě mrzí vaše ztráta, paní Connorsová.“

„Nemrzí! Kdyby vás to mrzelo, nebudete dělat tohle... v nejhorší chvíli našich životů.“ Hlas se jí třásl. „Chceme jen, abyste nás nechali na pokoji. Měli byste se stydět.“

Sam čekala, až najde ta správná slova, ale pak jen svěsila hlavu. Ta žena měla pravdu. Měla by se stydět, a také se styděla.

„Paní Connorsová, tuhle část své práce opravdu nenávidím. Přála bych si, abych to nemusela dělat. Ale ze zkušenosti vím, že někdy lidé chtějí vzdát svým milovaným čest. Chtějí si promluvit s někým, kdo by světu odvyprávěl jejich příběh. Ve vašem případě můžete mluvit o tom, jak statečný byl váš otec, když se snažil zachránit vašeho syna.“

Žena se pohnula, aby zavřela dveře, a oči se jí zalily slzami. „Nemluvte o nich, jako byste je znala. Nic o nich nevíte.“

„Ne, nevím. Ale mou prací je to zjistit. Všichni ti reportéři před domem, včetně mě, mají velice přísné šéfy, kteří nás nenechají odejít domů za našimi rodinami do té doby, než s někým z nás promluvíte.“

„A když odmítnu?“ Paní Connorsová vyhlédla z napůl zavřených dveří.

„Pak se budou ptát ostatních členů vaší rodiny, místních prodavačů nebo napíšu článek založený na potenciálně nepřesné informaci od sousedů, kteří to myslí dobře.“ Sam se odmlčela. „A to bude pro čtenáře trvalá vzpomínka, která pro vás bude za pár let ještě horší než všechno tohle.“

Žena teď upírala pohled na zem, ramena svěšená. Byla zlomená. Sam nenáviděla sebe samu.

„Tohle je pro vás,“ položila na práh květiny. „Teda, původně byly pro moji babičku – má dnes narozeniny –, ale chtěla by, abyste je dostala vy. Prosím, ještě jednou přijměte moji upřímnou omluvu za to, že jsem obtěžovala. Ta bílá Nova je moje auto a tady je moje vizitka. Počkám půl hodiny a pak pojedu. Už vás nebudu znovu otravovat.“ Otočila se, aby vykročila na kamenitou cestu, a doufala, že před znuděnou partou novinářů na svých podpatkách neupadne.

„A mohla bych si zkontrolovat, co napíšete?“ zeptala se paní Connorsová tichým hlasem.

Sam se obrátila. „Určitě. Než to odešlu, budete si moci přečíst každé slovo.“ Plaše se usmála na ženu, jež si prohlížela promáčený kapesník, který tiskla v dlani.

Sam si všimla, že starší žena z vedlejšího domu teď stojí ve dveřích a stále na ni zírá. Muselo jí být kolem devadesáti. Jaké to asi je, být tak starý a tolik toho prožít? Žena byla hluboce ohnutá přes chodítko, na ruce měla stařecskou skvrnu, která vypadala jako velká modřina. Obličej ve tvaru srdce byl bledý, až na červenou rtěnku.

„Myslím, že tedy bude lepší, když půjdete dál,“ řekla paní Connorsová a otevřela dveře.

Sam se ohlédla po skupince a pak po staré ženě, která ji hypnotizovala bleděmodrýma očima. Nebylo neobvyklé, že se sousedi zapojili, když novináři u někoho čekali, ale jejich přítomnost byla většinou komentována spoustou nadávek. Pousmála se na ženu, ta ale úsměv neopětovala. Když se otočila, aby za sebou zavřela dveře, žena vzhledla a jejich pohledy se setkaly.

Kapitola 2

Sobota, 4. února 2017

Kitty Cannonová se podívala z The Roof Gardens¹ z výšky dvaceti metrů dolů na ulici Kensington High. Sledovala chodce pospíchající domů za chladné únorové noci a přitom se naklonila přes zábradlí balkonu, zhluboka se nadechla a představila si, že skočí. Vrhá se kupředu a v uších jí hučí vzduch, paže roztažené, hlava skloněná, nejdříve beztízná, nedotknutelná, pak se ale stává těžší a těžší, jak ji gravitace neúprosně přitahuje k zemi. Při nárazu by si rozlámala všechny kosti, pár vteřin by se možná trochu cukala, kolem ní by se shromažďoval dav lidí, lapali by po dechu, civěli a nevěřícně kroutili hlavami.

Říkali by, co asi může být tak strašného, aby si tohle někdo udělal? Je to hrozné, je to tragédie.

Kitty si představovala, jak tam leží, po tváři jí stéká tenký pramínek krve, na rtech zůstal jemný úsměv, který se vytvořil při posledním výdechu, když si uvědomila, že bude konečně svobodná.

„Kitty?“

O krok ustoupila a otočila se ke své mladé asistentce. Rachel stála necelý metr od ní, upravené blond mikádo rámovalo jemný obličej a v zelených očích byl náznak lehkého úděsu. Od hlavy k patě byla oblečená v černém, kromě zářivě růžových lodiček a stejně barevného širokého pásku. Sukně a sako obepínaly její útlou postavu tak těsně, že se ani nepohnuly, když udělala jakýkoli pohyb. V ruce svírala desky tak pevně, že klouby na dlouhých prstech ztratily barvu.

¹ Střešní zahrady.

„Čekají na vás,“ oznámila a otočila se směrem ke schodům do sálu, ve kterém, jak Kitty věděla, byl celý její produkční tým a mnoho hvězd showbusinessu, se kterými za posledních dvacet let dělala ve své talk show rozhovory. Představila si, jaká je v místnosti akustika a jak se všichni snaží přebít svými hlasy zvuky cinkajících přístrojů a skleniček. Hlasy, které zmlknou přesně v tom okamžiku, kdy vstoupí dovnitř.

„Kitty, měly bychom jít,“ připomněla Rachel trochu nervózně, stojíc na posledním schodu. „Brzy se bude servírovat večeře a chtěla jste pronést pár slov.“

„*Nechtěla* jsem pronést pár slov; *já musím*,“ opravila ji Kitty a ve snaze ulevit bolavým nohám několikrát přešlápla z jedné na druhou.

„Kitty, vypadáte úchvatně, jako vždy,“ ozval se za nimi mužský hlas. Obě ženy se otočily na Maxe Hestona, výkonného producenta všech Kittyiných show. Vysoký a štíhlý, oblečený do dokonale padnoucího modrého obleku s růžovou košilí; čerstvě oholený obličej byl snad ještě pohlednější než jindy. Ten chlap snad nestárne, pomyslela si Kitty, když se na ni zeširoka usmál; vypadá úplně stejně, jako když se před třiceti lety poprvé setkali – vlastně možná lépe. Když se k nim Max blížil, Kitty sledovala Rachel; tváře jí zlehka zrůžověly, hlavu naklonila mírně na stranu, a když k nim došel, zvedla ruku a pohrávala si s ofinou, aby zkontrolovala, že je perfektně upravená. V Maxově přítomnosti se Rachel vždy proměnila ve školačku, a Kitty to šíleně rozčilovalo.

„Všechno v pořádku?“ pronesl hlasem, který používal vždy, když nastal čas, aby Kitty vyšla na scénu. Když věděl, že potřebuje povzbudit, vždy se vytasil s komplimenty a chválou, snažil se ji rozptýlit humorem a přesně věděl, jak ji uklidnit.

Až na to, že dnes večer ji neuklidňoval; nedostatkem pozornosti ji doháněl k zuřivosti. Už od poslední show předchozí série začala jeho loajalita kolísat. Na poslední chvíli rušil domluvené společné obědy, několikrát ignoroval její telefonát, a když se roznesla zpráva, že Kitty odchází do důchodu, neposlal ani květiny, ani přání.

Vycítila, že vedení BBC o ni ztrácí zájem; nepadlo žádné

konkrétní datum ohledně natáčení nové série, ani když se na to její agent několikrát telefonicky dotazoval. Představovala si, že ji brzy pozvou na oběd, kde jí oznámí, že další série bude poslední. A tohle podezření ji dohnalo k tomu, že se rozhodla odejít do důchodu. To ona rozhodne, kdy je čas odejít a uvolnit místo mladším, krásnějším moderátorkám, které jí šlapou na paty, ne Max. Napůl očekávala, že se na téhle večeri neukáže, ale na poslední chvíli zavolal a svou účast potvrdil. Pravděpodobně v okamžiku, kdy zjistil, kolik důležitých lidí tu bude.

„Myslím, že na mě jde migréna. Kde že to sedím?“ zeptala se Kitty. Pevně se držela zábradlí a v bílých lodičkách od Diora opatrně scházela ze schodů, cedulka nových růžových šifonových šatů ji škrábala na krku. Zachytila svůj odraz ve velkém zrcadle zavěšeném nad schody a zarazila se. Ty šaty jí vnutila mladá ambiciózní prodavačka v butiky Jenny Packhamové. Instinktivně věděla, že je na ně příliš stará, ale nechala se přemluvit sladkými lichotkami. Rachel ve srovnání s ní vyhlížela nenuceně nádherná. Když vedle ní šla, připadala si jako staropanenská tetička na svatbě.

„Stůl jedna. Tak, jak jste chtěla. Sedíte vedle Jona Peterse z BBC Publicity a Sarah Hestonové, ředitelky rozvoje ve Warner Brothers,“ švitořila Rachel cupitající za ní.

„Nepamatuji se, že bych chtěla sedět vedle Jona. Je šlepně nudný,“ štekla Kitty.

Místnost se topila v teplém světle malých lamp a svíček, bílé ubrusy sloužily jako pozadí pro ohromující aranžmá Kittyiných nejoblíbenějších květin: růžových pivonek.

„Kde sedíš ty, Rachel?“ zajímal se Max a otočil se na ni.

Když k němu vzhledla od svých papírů, opět jí zčervenaly tváře. „Nejsem si jistá, že budu jíst. Myslím, že bude potřeba, abych byla k dispozici,“ odpověděla, odtrhla pohled od Maxe a usmála se na Kitty, která se jí do očí nepodívala.

„To je nesmysl, jsem si jistý, že se pro tebe najde místo u našeho stolu. Mohl bych tě představit pár lidem,“ řekl Max.

Rachel si znovu pohrávala s ofinou a z místnosti se ozýval sílící potlesk. Bylo tu plno lidí, kteří Kitty pomohli dostat se na vrchol: herci, reportéři, producenti, agenti, spisovatelé, sportovci. Dnes večer tu sice jsou, ale brzy budou minulostí.

Stejně jako Max. Teď, když už jim nebude k užítku, ji začnou přehlížet. Lidé, kteří za ní běhali, jen aby s ní prohodili pár slov, jí budou na akcích přezíravě hledět přes rameno a snažit se rychle ukončit konverzaci a utéct, aby si mohli promluvit s novou, mladší Kitty – ať už to bude kdokoli. A v duchu na sebe budou pyšní, že věnovali alespoň trochu pozornosti dávno odepsanému člověku.

Kitty se usmála a ohlédla se na Rachel. „Mohla bys zajet ke mně domů a přivést mi ty tmavě modré šaty a lodičky od Jaegera? Po večeři se chci převléknout.“

Rachel se potočila na Maxe a s pokleslými rameny se vydala mezi stoly směrem k východu, tváře zčervenale rozpaky. Když potlesk konečně ustal, Kitty si odkašlala.

„Všem vám strašně moc děkuji, že jste přišli. A hlavně bych chtěla poděkovat svému dlouho trpícímu týmu, že jste se mnou zvládli patnáct uplynulých sérií: děkuji své krásné asistentce Rachel, bez které bych to nezvládla, a samozřejmě také produkčnímu Maxi Hestonovi, který se mnou byl od prvního dne.“

Max se na ni zešíroka usmál. „Dávej pozor, co řekneš, Kit. Ještě pořád si pamatuju tvé ramenní vycpávky inspirované seriálem *Dynastie*!“

Zasmála se. „Díky, že jsi nám to připomněl. A díky, že jsi pro mě uspořádal tak úžasnou a nezaslouženou večeři. Jak mnozí z vás vědí, netoužím být středem pozornosti, jsem ráda tím, kdo klade otázky. Ale ráda bych řekla toto. Od okamžiku, kdy jsem viděla Johna Freemana, který dělal rozhovor s Gilbertem Hardingem v pořadu *Tváří v tvář* v roce 1960, mě to pohltilo. Tenhle muž – jeden z mála, který měl schopnost mého otce rozplakat smíchy v pořadu *Co mám říct?* – se najednou, když odložil masku, rozbřečel. Bylo mi jen deset let, ale už tenkrát jsem si uvědomovala, jak se na mě valí očekávání, abych hrála nějaké role. A jak jsem tak seděla v obývacím pokoji svých rodičů před černobílou obrazovkou, najednou mi došlo, že nejsem jediná.“

Rozhlédla se, všechny pohledy se upíraly k ní. „Lidé mě fascinují. To, co vidíme navenek, je jen výjimečně to, co se odehrává uvnitř. Vždy jsem se snažila využívat televizi jako platformu na cestě k pravdě. Jen pár z nás získalo Oscara nebo vyhrálo zlatou olympijskou medaili, ale většina se

na určité úrovni dokáže vžít do problémů, kterými si naši idolové museli projít. Problémy tak hlubokými a způsobujícími osamělost, že v nich zapálily oheň, který je dohnal k úspěchu.“

Od číšníka, který stál vedle ní, si vzala skleničku se šampaňským a půvabně se na něj usmála.

„Ráda bych pozvedla sklenku na zdraví všech, kteří jsou natolik odvážní, aby si sundali masku a podělili se o svou bolest. Jsem nesmírně hrdá na ty své hosty, kteří se dotkli lidských srdcí a způsobili nějakou změnu. Někteří z vás měli nejvyšší sledovanost a hodnocení v historii BBC. Jsem samozřejmě smutná, že z toho skvělého pódia sestupuji, ale řekla jsem si, že je to lepší, než aby mě někdo musel strčit.“

„Nikdy!“ ozval se výkřik ze zadní části sálu a Kitty se usmála.

„Jako dcera policisty vyrůstající poblíž Brightonu jsem určitě nikdy nesnila o tom, že se jednou ocitnu v takové společnosti. Všem vám strašně moc děkuji, že jste přišli. Teď prosím jezte, pijte a chovejte se neslušně.“

Když utichl potlesk, Kitty se otočila a vyrazila směrem ke svému stolu. Když zaslechla cinknutí nože o skleničku, zarazila se. Max se postavil a s vřelým úsměvem se rozhlédl po auditoriu.

„Poprvé jsem se s Kitty setkal jako relativní nováček, akorát povýšený na produkčního. A jestli si dobře pamatuju, byl jsem taky pěkný fešák.“

„A žes to o sobě věděl!“ dodala Kitty. Max se zamračil.

„Vy všichni, kteří Kitty znáte, budete jistě přísahat, že má odzbrojující schopnost vás přesvědčit, že to, co chce, je přesně to, co vy potřebujete. Kolega z oddělení zábavy mě v roce 1985 požádal, jestli bych si nemohl vzít na starost stážistku, která již rok dennodenně píše dopisy a on už z ní šílí.“

Ozval se smích a Max pokračoval: „Potřeboval jsem někoho na průzkum *Parkinsona*, tak jsem souhlasil. Druhý den přišla tato brunetka s tmavýma očima, nesmírně inteligentní dívka, a vše převzala.“ S úsměvem se otočil na Kitty, která pozvedla sklenku.

„Během několika následujících let se opravdu rychle